Despre Botezul Divin și Pocăință

de Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul

Sfântul Grigore Palama

Autorul textului: Sfânta Mănăstire Asomatos Petrakis

Sursă : http://tinyurl.com/ymez5o

Pocăința este începutul, mijlocul și sfârșitul vieții creștine. De aceea este necesară și datorată atât înainte de botez, în timpul sfântului botez, cât și după sfântul botez.

Pocăința ni se cere prin cuvânt, conform botezului divin, cu întrebări și răspunsuri pentru o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, precum și un acord și o promisiune a unei vieți evlavioase și a unei vieți de iubire pentru Dumnezeu. Căci după ce am crezut, ne aliniem cu Hristosul cel bun și iubitor, întorcându-ne de la vrăjmașul cel rău și înșelător.

Întrebați pe noi înșine sau prin cei botezați, așa cum se face cu pruncii botezați, după ce am crezut, am acceptat interior și am fost de acord în intelect. Și primim mântuirea prin baia renașterii.

Și, întrucât majoritatea oamenilor din această baie divină sunt copii și nu înțeleg puterea misterului, haideți să-l dezvăluim.

Când preotul află că persoana botezată a sosit, îi mulțumește lui Dumnezeu și cheamă pe toți la sărbătoare împreună, adică Biserica. După ce stă la masa sfântă mulțumindu-i lui Dumnezeu, iese apoi spre vest și întreabă public persoana botezată dacă Satana este respins, cerându-i să sufle de trei ori. Îndreptarea feței spre vest indică aversiunea față de păcat, iar expirarea loviturii este ca și cum ar arunca într-un fel spre diavol dispoziția care a apărut în el din păcatul anterior.
Tripla mărturisire a renunțării înseamnă cu siguranță fuga sigură și completă din obiect către Dumnezeu.

Apoi, persoana botezată se întoarce spre Răsărit, întinzându-și mâinile sus, și cu întrebări și răspunsuri este rugată de trei ori să se alinieze cu Hristos. Privirea spre lumina divină sugerează fuga de rău, ridicarea mâinilor arată rugăciunea sinceră, iar întreita mărturisire reprezintă consolidarea făgăduinței făcute lui Dumnezeu. Apoi, preotul îl pecetluiește de trei ori cu untdelemnul sfânt al ungerii pe întregul corp. Această ungere indică pregătirea pentru jocurile sfinte, iar după sfânta ungere, este condusă la sfânta fântână care a fost mai înainte sfințită cu diverse și preasfinte acte. Acolo, preotul îl botează cu trei afundații, rostind în fiecare afundare fiecare dintre cele trei ipostase de cult.

Apa este, cu siguranță, pentru curățirea trupurilor, dar odată cu apropierea sărbătorii Bobotează, Hristos, doctorul sufletelor, coboară în ea pentru a fi botezat. Și astfel, împreună cu Sine, Hristos, Tatăl duhurilor, Cel ce ridică păcatul lumii, locuiește în apă harul Duhului Atotsfânt pe care L-a scos de sus.

Așa că pentru cei care sunt botezați mai târziu după exemplul său, când coboară în apa fontului baptismal, el însuși este prezent înăuntru, înconjurându-i în taină cu Duhul său și umplându-i cu harul purificator și iluminator al duhurilor raționale. Așa spune divinul Pavel: „toți cei ce ați fost botezați în numele lui Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos”.

Cele trei scufundări în apă sunt făcute pentru invocarea mântuitoare a Treimii zooarhice și înfățișează îngroparea Domnului de trei zile. De asemenea, ele declară învierea celor trei părți ale sufletului din păcat și întoarcerea minții, sufletului și trupului împreună, la nestricăciune. Astfel încât, în botezul și moartea divină, viața, îngroparea și învierea sunt văzute împreună. Întrucât prin botezul divin am murit față de păcat și trebuie să trăim în virtute pentru Dumnezeu.

De aceea, preotul, după ce îl îmbracă pe cel botezat într-un veșmânt alb și luminos și îl unge cu mir divin (care este pecetea înfierii) și îl face părtaș la trupul și sângele lui Hristos, îl demite, arătând că a devenit de aici un fiu al luminii, una cu Hristos și părtaș la Duhul divin.

După botezul divin, se caută faptele de pocăință, deoarece, dacă acestea lipsesc, atunci cuvântul făgăduinței făcute lui Dumnezeu nu numai că nu folosește, ci îl și condamnă pe om. După cum spune apostolul Petru: „Mai bine le-ar fi fost să n-au cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să părăsească porunca sfântă care le-a fost dată”.

Însă, întrucât începutul și sfârșitul umblării după Hristos este pocăința, de aceea înaintemergătorul Domnului și Botezătorul Ioan, ca început al umblării după Hristos, a predicat cu cuvintele: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor”. Într-adevăr, Domnul însuși, desăvârșirea a tot binele, și-a început cuvintele cu aceeași predică.

Pocăința înseamnă a urî păcatul și a iubi virtutea, a evita răul și a face binele. A te pocăi înaintea lui Dumnezeu cu inima frântă și a cădea în oceanul milei Sale, condamnându-te pe tine însuți cu roadele pocăinței. Pe cine, atunci?

Mai întâi, mărturisirea păcatelor, așa cum i-a călăuzit Înaintemergătorul Domnului. Apoi, dreptatea, mila, modestia, dragostea, adevărul. Nu extorcați, nu calomniați și, în general, nu faceți nimic diferit de ceea ce ați fost învățați. (Luca 3:11-14)

Înaintemergătorul a mai spus că lucrurile strâmbe trebuie să se îndrepte, strâmbe sunt minciunile, înșelăciunea și diavolul. Drumurile aspre vor deveni netede, un drum aspru este mânia, ura, invidia și resentimentele, toate acestea fiind îndreptate și netezite, schimbându-se odată cu faptele pocăinței.

În timp ce Ioan spunea aceste lucruri, Isus vine la vârsta de treizeci de ani, așa cum relatează Luca (3:16), ca unul dintre mulțime, fără nimic diferit, cu austeritate, răutate și obscuritate extremă.

Însă înaintemergătorul, cu Duhul pătrunzător, l-a recunoscut și a zis: „Stă între noi unul pe care voi nu-l cunoașteți, Cel ce vine după mine (în ceea ce privește nașterea Sa în trup), dar era înainte de mine (ca Dumnezeu și Cuvânt și Fiu al lui Dumnezeu, care S-a născut mai înainte de vecii vecilor din Dumnezeu Tatăl) și Căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua sandalei. Sandalea Cuvântului lui Dumnezeu este trupul, iar cureaua este calea legăturii dintre Dumnezeire și trup, pe care, ca o taină tainică, nu este în stare să o rezolve și să o lămurească nici măcar El Însuși, care este, după părerea lui Hristos, Cel mai de sus între cei născuți din femei.” (Matei 11, 11)

Și apoi, din smerenie, a refuzat să-L boteze pe Domnul, zicându-i: „Eu am nevoie să fiu botezat de tine.” Hristos i-a zis: „Lasă-l acum, căci se

cuvine să împlinim dreptatea.” Căci, primind botezul de la tine, voi atrage asupra ei de sus duhul înfierii.

Mare și înalt este misterul botezului lui Hristos, greu de conceput și de interpretat, dar pentru că este extrem de mântuitor, să-l explorăm cât mai mult posibil.

„Și iată, după ce a înviat, cerurile I s-au deschis.” Nu a spus cer, ci cerurile, adică tot, tot ce este deasupra noastră. Pentru a arăta cât mai clar că El este Cel ce există înainte de ceruri și înainte de toate ființele și este Dumnezeu și este Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu, numai El a fost prezentat ca fiind unit cu Tatăl și Duhul. Prin expresia „s-au deschis”, ne-a arătat că cerurile erau anterior închise din cauza păcatului și neascultării noastre față de Dumnezeu. Și Luca spune că atunci când Isus a fost botezat și s-a rugat, cerurile s-au deschis. Suntem învățați de aici că nu numai preotul și celebrantul sacramentelor trebuie să se roage, ci și cel celebrat. Dacă făptuitorul este mai desăvârșit în virtute, harul se înalță la cel ce primește, dar dacă cel ce primește este mai vrednic, cel ce voiește milostenia (ce bunătate inefabilă este aceasta) nu refuză să împartă har prin el făptuitorului! După cum a devenit evident acum în cazul lui Ioan, după cum mărturisește el însuși public, spunând că toți am primit din plinătatea Lui.

Și cerurile i s-au deschis doar lui Isus când s-a rugat și nu vreunuia dintre cei dinaintea lui. De ce? Ca să înțelegeți cât de înalt este superioritatea celui care este acum botezat. Nu numai cerurile i s-au deschis, ci chiar sânul Tatălui Preaînalt, căci de acolo a venit Duhul și glasul care a mărturisit despre autenticitatea filiației.

Cerurile sunt vestitori ca niște guri universale atât pentru îngeri, cât și pentru oameni, proclamând egalitatea Fiului lui Dumnezeu cu Tatăl ceresc și cu Duhul care a purces din el, în esență, putere și stăpânire asupra universului. Vedeți că sfântul botez este poarta cerului care îi aduce acolo pe cei ce sunt botezați?

Și Ioan a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Porumbelul mărturisește despre puritatea celui la care a coborât, căci nu zboară peste locuri necurate și murdare. De asemenea, confirmă cu glasul Tatălui de sus că acesta este Fiul Meu iubit, pe care L-am ales.

Într-adevăr, Tatăl, folosind ca pe un deget Duhul Său consubstanțial și consubstanțial și supraceresc, strigând și arătând în același timp, a demonstrat public și a proclamat tuturor că cel care era botezat atunci de Ioan în Iordan este Fiul Său iubit. Și a arătat că toate celelalte lucruri care fuseseră spuse mai înainte prin profeți, legile, făgăduințele, adopțiile, erau îndreptate spre scopul prezent, spre economia teandrică.

Buna plăcere este voia suverană, bună și desăvârșită a lui Dumnezeu. El este singurul în care Tatăl Își găsește plăcerea și se odihnește și este pe deplin mulțumit, „sfetnicul său minunat, îngerul marelui său sfat", cel care aude și vorbește de la Tatăl său și dăruiește viață veșnică celor ascultători. Fie ca toți să realizăm aceasta în acest Rege veșnic Hristos, căruia i se cuvine toată slava, cinstea și închinarea împreună cu Tatăl veșnic și cu Duhul preasfânt și bun și de viață dătător, acum și în vecii vecilor.

Gata !